

Следъ това тръгна право презъ градината, дано намери пжтя. Но колкото вървѣше, повече се забъркваше. Дойде до едно малко езеро, отъ дето бай Григоръ пълнѣше своитѣ лѣйки. Една бѣла котка стоеше на брѣга и гледаше златнитѣ рибки, които играеха въ водата. Тя стоеше съвсемъ неподвижна на мѣстото си. Но отвреме-навреме помахваше опашка, и опашката псдскачаше като да бѣ жива. Петърчо си помисли: „Подобре е да се махна отъ тукъ. Не бива да говоря съ нея. Чуваля съмъ отъ моя братовчедъ, че коткитѣ сж опасни за малкитѣ зайчета.“

Той се върна назадъ къмъ градинската колибка. Но като стигна тамъ, изведнажъ чу удари на мотика — штри-и-ксъ, штраксъ, штраксъ, штриксъ! . . Петъръ се мушна подъ храститѣ. Постоя малко. Като видѣ, че нищо не се случи, излѣзе навънъ и скочи въ една градинска количка. Подаде глава отъ количката. Първото нѣщо, което видѣ, бѣ бай Григоръ. Обърнатъ гърбомъ къмъ Петърча, той копаеше лука, а задъ него се виждаше изходната врата.

Петърчо слѣзе полекичка отъ количката и се втурна колкото му сили държаха право къмъ вратата.

Бай Григоръ го съгледа, но Петърчо не се стресна. Той се проврѣ подъ вратата и избѣга въ гората отвънъ градината.

Бай Григоръ прибра малкото палто и дветѣ обувки на Петърчо, за да направи отъ тѣхъ плашило за вранитѣ.

Петърчо не се спрѣ, нито се обърна да погледне назадъ, додето не стигна у дома си.

Той бѣше толкова изморенъ, че се тръшна на земята върху мекия пѣсъкъ въ зайчата дупка и затвори очи. Въ това време майка му бѣше заета съ готвене. Като го видѣ, тя се зачуди кжде сж дрехитѣ му. За две недѣли той бѣ загубилъ вече две палта и два чифта обуша!

Презъ цѣлия день и презъ нощъта не бѣ никакъ добре на Петърча. Майка му го сложи да си легне въ креватчето и му даде да пие чай отъ камилякъ.

„По една супена лъжица на два часа.“

А неговитѣ братя Флопчо, Мопчо и Памукъ-опашанчо весело се навечеряха съ хлѣбъ, кисело млѣко и кжпини.

Беатриса Потерь.